

Selvfølgelig kan det ske. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne nævnedes et Tilfælde, hvor Hjemmet maatte ophæves. Dette burde selvfølgelig ikke være Tilfældet, og jeg kan da egentlig heller ikke tro, at det i det omtalte Tilfælde har været strengt nødvendigt; jeg er endogsaa tilbøjelig til at mene, at der maa have været nogle ganske særlige Forhold til Stede.

Det glædede mig at høre, at den højtærede Indenrigsminister deler den Opfattelse, som den tidligere Indenrigsminister udtalte i Sommer, og i Tilslutning til hvilken jeg ogsaa udtalte mig, den nemlig, at vi maa anstille meget omfattende og vidtgaaende Undersøgelser, forinden vi skride til en endelig Ordning af denne Sag, og jeg glædede mig ogsaa over den Udtalelse af den højtærede Indenrigsminister, at der maaske dog var Mulighed for at løse Spørgsmaalet ad Forsikringsvejen, enten det nu skulde være gennem tvungen eller frivillig Forsikring. Jeg maa for øvrigt sige, at ogsaa jeg sympatiserer mest med den frivillige Ordning af denne Sag, for saa vidt det kan lade sig gøre. Jeg tror som den højtærede Indenrigsminister, at det Forhold, som jeg nævnedes før, at der er mere Sympati overfor dem, der komme i Trang paa Grund af Forsørgers Død, ogsaa vil gøre, at Trangen til at afhjælpe Nød paa det Omraade er mindre, saaledes at vi kunne afvente de Undersøgelser, som dog rimeligvis ville blive anstillede paa Grundlag af de Forhandlinger, som til Dels ere førte her i Salen og ville blive førte i det kommende Udvalg.

Vi have jo ogsaa, som den højtærede Indenrigsminister nævnedes, allerede mange Midler til at komme de uheldigt stillede Enker og deres Børn til Hjælp. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtalte paa dette Omraade noget, som ikke forekommer mig at være rigtigt. Han sagde nemlig, at Regelen var den, at Enkerne vilde være henviste til det offentlige Fattigvæsen, og han fjøede til, at Godgørelsheden ikke magtede Opgaven. Det sidste har han sikkert Ret i, skønt Godgørelsheden er ret betydelig netop overfor disse Forhold. Der er neppe nogen Nødstilstand, som vækker mere Sympati end netop den, der opstaar ved, at Børn miste deres Fader eller Forældre. Jeg indrømmer imidlertid, at Godgørelsheden er ikke tilstrækkelig, men vi have jo Hjelpekasserne, som der ogsaa tidligere er peget paa. De kunne magte Opgaven, og det glæder ogsaa mig, at de i stedse

tiltagende Grad sætte noget ind paa at løse den. Jeg tror, det vil vise sig, hvis man undersøger Forholdet, at man ude i Landkommunerne vil finde ganske overordentlig faa Enker, der ere komne paa det offentlige Fattigvæsen paa Grund af deres Enkestand. De allerfleste af dem, der overhovedet trænge til offentlig Hjælp paa Grund af, at de ikke kunne forsørge deres Børn, vil man finde understøttede af Hjelpekasserne. Man gjorde det i sin Tid i ret stort Omfang til Trods for, at de frie Fattigkasser ikke den Gang fik Tilskud af Kommunerne. Jeg kender mange Steder det Tilfælde, at man fra Kommunens Side har sat den tidligere frie Fattigkasse i Stand til at udrede meget betydelige Summer for at holde Enker udenfor Fattigvæsenet. Man har i Byerne været noget tilbageholdende i den Retning i de tidligere Aar. Den tidligere Ordfører for Forslagsstillerne, det ærede Medlem for Aarhus nordre Kreds (Sabroe), anførte i Sommer et Eksempel paa, at man i en Bykommune, Kolding, ikke saa sig i Stand til at hjælpe en fattig Enke. Jeg haaber — og tror for Resten ogsaa —, at dette er et ret enestaaende Tilfælde.

Der er imidlertid et Forhold her, jeg vil nævne. Der kan hos Kommunerne være nogen Utilbøjelighed til at ofre betydelige Summer paa Understøttelse af Enker og faderløse Børn, fordi de ikke have Ret til Refusion, Tilbagebetaling, fra vedkommendes Forsørgelseskommune. Dette Forhold kan afstedkomme noget, der er uheldigt. Naar Kommunerne udrede Beløbene gennem Tilskud til Hjelpekasserne, ville de i det højeste kunne faa en Trediedel tilbagebetalt af Statskassen, medens de, naar Beløbene udredes gennem Fattigvæsenet, som Forsørgelsesudgift ville faa $\frac{3}{4}$ fra Forsørgelseskommunen. Der bliver en Forskel af $\frac{2}{12}$, som kommer til at falde paa Opholdskommunen. Dette Forhold kan virke uheldigt, og kunde vi rette noget derpaa, vilde vi støtte Kommunerne, saaledes at de bleve noget mere tilbøjelige til at udrede den Art Udgifter gennem Hjelpekasserne. Saa vilde man kunne fordre af Kommunerne — selvfølgelig gennem den offentlige Mening —, at ingen Enke eller Enkes Børn kom paa Fattigvæsenet, og dermed vilde man i Virkeligheden være kommen ganske overordentlig langt.

Der er et Forhold, jeg vil gøre opmærksom paa, og som ogsaa den ærede Ordfører omtalte i Forbindelse med sine Udtalelser om, at Enkerne i de fleste Til-